

Det har ikke bare vært lett å være den som skal ha den ansvarlige ledelse av en forening av TT's dimensjoner. Det har vært økonomiske bekymringer, det har vært vansker med å skaffe nødvendig arbeids-hjelp, tenk på alle transportproblemene, og det har vært mangt som kunne slite ut selv den ivrigste. Men Kierulfs glødende interesse for TT og hans ukuelige optimisme og hans rolige måte å opptre på, har hjulpet ham til å løse problemene i tur og orden på en slik måte at foreningen i dag har all grunn til å være ham meget takknemlig.

I Kierulfs formannstid har turismen i sin alminnelighet og kanskje TT i særdeleshet blitt stillet overfor nye problemer, nemlig det offentliges inngripen i vår kjære fjellverden. Med vanlig grundighet har Kierulf satt seg inn i de spørsmål som da naturlig melder seg om våre hytter og øvrige eiendommer og vårt rutenett, og det er med glede vi noterer oss at Kierulf fortsatt på TT's vegne vil føre de nødvendige forhandlinger med myndighetene.

Også andre turistorganisasjoner har forstått å gjøre seg nytte av Kierulf. I 1962 ble han valgt som medlem av Turistforeningens samarbeidsutvalg, et verv som han også har skjøttet på beste måte.

TT takker Kierulf for det arbeide han har nedlagt i foreningens styre i snart 20 år hvorav de siste 8 år som formann. Takke ham for det arbeide han har gjort for å gjøre fjellverdenen mere kjent og kjær for oss alle, for det byggende arbeide med våre hytter og for hans disposisjoner for å trygge foreningens økonomi. Takke for at han har fulgt den linje som fra gammelt av har vært trukket opp for foreningen, og som så tydelig kommer til uttrykk i § 1 i våre lover, formålsparagrafen. For denne § har han vært eksponenten, ildsjelen som har lagt all sin fritid i arbeidet for foreningen.

KIRSTEN MØRCH

Familie på tur

Det var en gang — i 1959, at far, mor, Inger og Tore gikk fottur i Trollheimen. Vi foreldre hadde lenge sett frem til at barna skulle være store nok til å ha med på en slik tur. Nå var det henholdsvis 10 og 8 år. Det viste seg at det hele gikk så godt at jeg skjønner vi kunne nok ha foretatt turen 2 år tidligere.

Vi startet fra Gjevilvasshytta en morgen med kurs for Jøldalen. Sol og varme, shorts og opprullede skjorteermer. Alle fire bar hver sin sekk med det fornødne i. Turen gikk fint. Ungene trippet ivrig foran, alltid spent på å finne neste røde TT-merke. — Jeg husker at vi vasset over Minila og at vår niste i lia på den andre siden. Det var hyggelig å komme over i Jøldalen. Her kunne vi både høre og se seterstell, det var kuraut og bjelleklang og skramling i melkebøtter bortover vollene. I Jøldalen bevilget vi oss en ekstra hviledag, plukket multer i solen og kjøpte rømme på en seter.

Neste etappe på turen var over Geithetta til Trollheimshytta. Sol, sol hele dagen til ende nå også. Det er koselig å ta seg frem etter en slik sti. Snart gikk far og sønn sammen og pratet, mens kvinnene holdt seg for seg selv; snart var det far og datter som luftet sine tanker og meninger for hverandre. — «Hu hei kor er det vel friskt og lett, oppå fjellet». Utsikt og oversikt var det fra Geithetta, vakre fjell! —

Det var koselig å komme ned til den gamle Trollheimshytta. Den har alderens patina, men ikke dens forfall. Hytta ligger så godt i terrenget. Ved hytta går en bekk, og her fikk vi oss en dukkert etter

dagens varme. — Om kvelden kom noen søte jenter fra kjøkkenet inn i peisestua. De hadde trønderbunader på og gitar med, og jentene fikk i stand allsang ved peisen. Köselig!

Fotturens siste dag gikk vi over Mellemfjell tilbake til Gjevilvatnet. Også denne dagen opprandt med sol. Barna klaget over at sekkene var tunge av mye unødvendig tøy; regnfrakke, huff, — og så lange bukser da, — og enn mor som hadde forlangt at lue, votter og skjerf skulle være med! — Vi slet oss opp den drøye lia. Himmelen var nå skyet til. Idet vi kom over kanten og inn i selve «Trollgryten», falt de første dråpene. Noen minutter senere var «Tor med bukkene» over oss, det lynte og tordnet der han for. Nå var himmelen blitt gråsort og fjellene rundt var violette i fargen. Så kom haggelbygen. — Vi frøs og hakket tenner; uværet var kommet så fort, vi fikk det travelt med å få på oss tøy. Bukser og lusekofter, luer og skjerf, alt ble det bruk for. Vi måtte sogar hjelpe hverandre, holde regnfrakken som et tak over sekk og støvler mens den enkelte trakk tøyet på med valne fingrer. En støvel som sto utenfor i haggelværet, ble full av ertestore haggel på et øyeblikk. Borte var sol og varme, sommeren var blitt til fullt vintervær. Det hele skjedde så fort. — År om annet hører man om at folk fryser ihjel i fjellet sommers dag. Ja, jeg skjønner at slikt kan skje. Det hender også at folk fryser ihjel enda ryggsekken er full av varmt tøy. Jeg skjønner det også.

Vi skuttet oss og travet videre, tettere sammen på stien enn før. Tordenværet her inne i det gryteformede fjellpartiet var uhyggelig, det var trollesk. Små bekkesikl svulmet opp til strie bekker, og vi måtte ofte gå omveger for å komme over. Vi ble gjennomvåte på beina ganske snart.

Det var deilig å komme fram på Falkfangerhø og se Gjevilvasskammene igjen. Trette og frosne vandret vi etter hverandre på stien ned. Innerst inne var jeg igrunnen fornøyd med været. Som mor og barneoppdrager synes jeg det var godt at barna også fikk se fjellet i uvær, se hvor fort det kan slå om, at de kunne gjøre den erfaring at det kan bli bruk for varmt og godt tøy.

Da vi gikk nedover Falkfangerhø kom jeg til å spørre Tore igjen, slik jeg også hadde spurt ham dagene før: «Synes du det er morsomt

å gå i fjellet?» Denne gangen svarte han også ja. Da slo det meg at jeg gjerne skulle vite hva en 8-åring gleder seg over i fjellet. Er det utsikten til de mektige fjellpartiene, er det det lille vi ser av flora eller fauna? Og jeg spurte: «Hva er det du synes er så morsomt ved å gå i fjellet da, Tore?» Her er svaret, som jeg gjemmer i mitt hjerte: «Det er ikke så morsomt å gå hele tiden, for jeg blir noen ganger så trett i bena mine, men det er så hyggelig å være sammen med far og deg *hele* dagen.»

Barn kan ofte komme med sannhetsord. Tore er inne på noe her. Aldri er vel en familie mere samlet enn på en slik fjelltur. Borte er aviser, bøker, radio og telefon, mor har fri fra sine huslige gjøremål, ingen andre voksne eller barn forstyrrer. Familien er sammen, på stien, hele den lange dagen.